



חידושים והמצאות

עבדכם הנאמן נרשם לחוג פילאטיס. חכו עם הדאחקות עד שתבינו באיזה גאדג'ט עתידיני הצטיידתי במקביל

החודש התחדשתי בחוג חדש – פילאטיס (גברים, תמחקו את החיוך המזלזל שלכם. הייתם מתים להיות גמישים כמוני). רוב חבריי, שלהם עדיין לא גיליתי על החוג החדש (סתם כי לא יצא, כמוכן), עוסקים בענפי ספורט אגרסיביים כמו אופניים, ריצה, עליות מתח, הרמת משקולות, טיפוס הרים, טריאתלון, איש הברזל או אשכי הפלדה. גם אני יכולתי בלי בעיה לרכוב מדי יום לחרמון ברוורס ולחזור בהליכה על הידיים, אבל אלה הפעילויות של האתמול. היום מה שהולך זה דווקא טשטוש ההברלים בין המינים והתחברות לצד העדין והגמיש באישיות שלך, כמו בפילאטיס.

יש גברים שלמרות שאינם אופים מקצועיים נדלקו על אפיית עוגות ולחם. יש כאלה שרוקדים בלהקת בת שבע, יש מי שהתחיל לסרוג בשעות הפנאי, ויש גם שמועות על גברים פורצי דרך ממש, שהתחילו ליהנות מהסדרה "אמילי בפריו". לפילאטיס אין הוורר של ספורט האקסטרים. בניגוד לחברי רים שמעלים תמונה שלהם לאינסטגרם עם הכיתוב "סיימתי איירון מן בשש שעות", נדיר למצוא מישהו שמסיים חוג פילאטיס ומשוויץ עם הטקסט "הזזתי קצת את הירכיים עם כדור בין הברכיים". לענף הזה אין כוכבים כמו מסי ורונאלדו,

שגורמים לילדים לחלום להיות פילאטיסטים מקצוענים כשהם יהיו גדולים. אף אחד לא לקח את הילד שלו במסגרת טיול בר מצווה לראות חוג פילאטיס בברצלונה, אין חולצות עם מספרים וסמלים של האמירויות שנות נות לך תחושה שאתה חלק ממהו גדול, אין שופט על המגרש כי אין מגרש, והנוכחים לא עוסקים במקצוע של האמא של המדריכה. אין גם שירי עידוד בסגנון "אל אל החוג במתנ"ס כרמיאל" או "הו הא זו לא בדיחה – לדבורה יש מתיחה".

המשתתפים גם לא מסתובבים עם גאדג'טים יוקרתיים כמו שעונים מפונפנים שמורדים כמה קילומטרים ריוושת ובאיוז זווית היתת העלייה, וגם אם אתה יוצא מהחוג צולע ובי קושי עומד על הרגליים, המשפט "הרג אותי הפילאטיס, עשיתי שם תנועה לא זהירה בטירוף", לא נשמע טוב ליר מישהו שסיים 150 קילומטר באופניים פלוס שלושה קילומטר שחייה.

בניגוד למה שאני זוכר משיעורי התעמלות בבית הספר, שבהם הבנות היו באות במכנסי אתא כחולים מכותנה עם גומייה, המתאמנות בפילאטיס של היום מגיעות בבגדים ממותגים, מתוחים ויפים. בתור מי שמגיע לשיעורים בטרנינג נג דהוי מהתקופה שבה ראש אינדיאני עוד היה מותג לוהט, עדיין יש לי מקום להשתפר.

בחדר פילאטיס טיפוס מפורזות כמה מיטות, שבמבט ראשון מזכירות חדר חקירות של ארגון ביון אכזרי או מתקן אינק-וויזציה מהימים היפים בספרד, שבהם נהגו למתוח ולהאריך אנשים. המיטות מחליקות קדימה ואחורה עם קפיצים ומאפי שרות למתאמן לשפר את הגמישות בעזרת רצועות לידיים, מוט עץ, כדורים, ועוד.

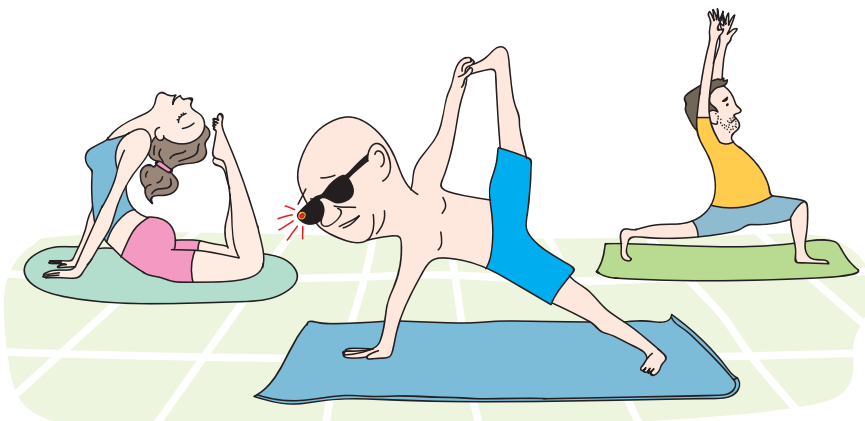
ההימצאות בחדר, שעד עתה היה מורכב רק מנשים, מחייבת אותי להיערכות אחרת. ראשית, המדריכה כבר מורגלת לפנות לקבוצה כ"בנות", אם כי בתור אחד שחי כבר הרבה שנים עם אישה ושלוש בנות בבית, גם אני מדבר לעיתים בלשון נקבה. מצד שני, אני מוצא שלא חשוב כמה אני מחובר לצד

הנשי שלי, בתור הזכר היחיד בשיעור לא נעים לך להתפרלע או להגיד שקשה לך, גם אם אחרי חמש דקות אתה מרגיש שהטחול עומד לפרוץ לך החוצה מהבטן.

מבחינת הקבוצה, הכלל הראשון שנתבקשתי להפנים הוא שהן לא סובלות מתאמנים שמתנשפים בקול גדול, בנוסח המקובל בחדרי כושה. כך שעם כל הכבוד לפעילות הלא קלה על המכשירים, אני משקיע את מרב המאמצים שלי במהלך השיעורים בניסיון לא להוציא קולות לא רצוניים מהפה, או גרוע מכך, ממקומות אחרים בגוף, שהיו מתאימים אולי לשירות מילואים לצד 30 גברים במחנה נפח, אבל לא לשיעור לצד נשים מנומסות.

נראה כמה אצליח להתמיד שם.

השבוע גם התחדשתי בגאדג'ט, כשרכשתי במיטב כספי (150 דולר) זוג משקפיים שהם פרי שיתוף פעולה של פייסבוק ושל חברת רייבאן, המכונים רייבאן סטוריו. את פייסבוק אין צורך להציג, בטח לא שבוע אחרי שנותקנו לערב שלם מהם, מווסטאפ ומאינסטגרם וזכינו בתמורה להחליף כמה מילים עם הילדים שהרימו את הראש מהטלפון לכמה שעות.



איור: טל לזר

פייסבוק גם הוכתרה לאחרונה לרשע החדש של העולם, זה שכל הממשלות חולמות לפרק ולהחליש כדי שיפסיק לסכסך בין קבוצות אתניות ולשלוט לנו ברגשות.

על רייבאן לא שמעתי דברים רעים, אבל אולי זה בגלל שאני לא מסתובב בסניפים של אופטיקה הלפרין. בכל מקרה מדובר בחברת משקפי שמש ותיקה, הזכורה לנו מהתקופה שבה טייסים או מי שרצו שיחשבו שהם טייסים התחמשו במשקפיים שלה. כנראה גם שם הבינו שאת החלום להיות טייס מסוקס החליף החלום להיות הייטקיסט חנון, והלכו על שיתוף פעולה דיגיטלי עם פייסבוק.

השת"פ בין החברות הוליד משקפיים תמימים למראה, שמאפשרים לצלם סטורי מנקודת המבט של מרכיב המשקפיים בוודאו של 30 שניות, כולל סאונד, וגם לצלם תמונות סטי-לס. מפאת החדירה לפרטיותו של הזולת נדלקת בזמן צילום הווידאו נורה קטנטנה, שאמורה ליידע את המצולם שהוא הפך לשחקן בסטורי. כשמצלמים תמונת סטילס, המשקפיים משמיעים צליל המרמזה קליק של מצלמה, אם כי הוא מושמע בווליום של התעטשות של יתוש אילם.

המשקפיים כוללים גם את האפשרות לתת למכשיר פקודות בסגנון "היי פייסבוק, צלם לי וידאו" – אבל רק באנגלית, לפחות עד שתהיה גרסה מקומית שתבין עברית וגם תחליף

את ה"היי" ב"נו". התמונות והסרטים נשמרים על המשקפיים, ואפשר להעביר אותם לטלפון הנייד באמצעות אפליקציה, וממנו לשלוח אותם בווטסאפ או להעלות סטורי לרשתות החברתיות, מה שגם מאפשר לך להשוויץ בפני העולם שיש לך משקפיים מגניבים ושאתה לא מצלם עם סלולרי רגיל כמו כל דודה מפתח תקווה.

להזכירכם, זה לא הניסיון הראשון לשווק משקפיים חכמים לשוק. גוגל ניסתה את זה לפני כמה שנים, קראה להם "גוגל גלאס", אבל התברר שהמשקפיים לא מספיק חכמים כדי לחזות שהם יהיו כישלון חרוץ. העובדה שהמשקפיים מצלמים אותך ללא ידיעתך לא התקבלה יפה, והמשתמשים הראשונים שרכשו את הצעצוע אף כונו בכזו על ידי המתנגדים "גלאס הולס".

מכיוון שישראל עדיין לא נכללת במדינות שבהן האפי-ליקציה של המשקפיים החדשים נתמכת, נאלצתי להשתמש בתחבולות אינסופיות כדי להיות חכם יותר מהמשקפיים ולגרום להם לחשוב שהם בארץ אחרת. אחרי שהעניין הזה הסתדר, התחלתי לנצל את היתרון הטכנולוגי העצום של המשקפיים – לצלם בזמן ששתי הידיים שלך פנויות לשימושים אחרים. אתה יכול לבשל ולצלם את התהליך בזמן שאתה חותך בצל בשתי הידיים, לתעד את עצמך בחנות בגדים או בסופר-פארם בזמן שידך נעות בין הקולבים ולשתף את האישיה, כדי שתוכל להרדיך אותך מה בדיוק לבחור מבין עשרות המוצרים שנראים לך בדיוק אותו הרבה. אם הלכת בגפך לאירוע חברתי, אתה יכול לשדר לה את התמונות כדי שתעזר זור לך להיזכר איך בדיוק קוראים לכל האנשים האלה שאתה אמור להכיר אבל שכחת את שמם, וזאת בזמן שהידיים שלך פנויות ללחיצות ידיים ולצ'פחות עם אותם אנשים. כדי שהתמונה לא תזוז מהר מדי מצד לצד, מצאתי את עצמי מסובב את הראש באיטיות חשודה למדי. כל מי שמכיר אותי חשב שקרה לי משהו, או ששתייתי יותר מדי. בעיה נור

ספת היא שכאשר אתה מצלם אנשים, ראוי שתגיד להם את זה מראש. העובדה שנדלק לך אור קטן על המשקפיים (שצריך משקפיים אמיתיים כדי לראות אותו) לא ממש פוטרת אותך מאחריות.

מאד צוקרברג טוען באחד מסרטי התרמית של המשקפיים, שהנורה הקטנה מיידעת את הסביבה יותר מאשר כשאתה מצלם מישהו בטלפון ללא ידיעתו. בעיניי זה קצת קריפי. בתקופה שבה פייסבוק מואשמת בענייני חדירה לפרטיות, לא בטוח שמה שיתרום לתרמית הציבורית שלה הוא השקעה של מצלמה חודרנית, שמאפשרת לכל אחד להיות גשש בלש.

השיא שלי עד כה היה צילום תוך כדי הופעה שלי עם תי-סלם. ניגנתי לי עם שתי ידיים וצילמתי, תוך שאני מסתכל על חבריי לבמה ועל הקהל, או מציץ על הקלידים כדי לראות מה אני עושה. זו בהחלט נקודת מבט ייחודית.

במחשבה לאחור, אני קצת מצטער שבימיה הראשונים של הלהקה עדיין לא פיתחו עבורי ברז עם מצלמה. אבל עם כל החן שיש במוצר החדש, ואחרי שבועיים עם מצלמת המשי-קפיים הטרנדית, לא ברור לי על מה בדיוק עברו המדענים של פייסבוק כל כך קשה. אולי אני אבין אחרי שאנסה לצלם את עצמי במהלך שיעור פילאטיס. ❌

yairn@israelhayom.co.il